

At synes eller at være

Mange kalder sig kristne, fordi de er døbt og opvokset i en kristen familie med kristne traditioner i dagligdagen. Men traditionerne er for mange blevet reduceret til et skin af Guds frygt uden en frelsende tro på Jesus som Frelser og Herre.

De, om hvem det gælder, er kendetegnet ved, at de ikke eller kun sjældent kommer, hvor evangeliet forkyndes i Ånd og sandhed, - den sandhed, at Jesus bar vore synder op på korset, hvor han sonede dem med sit blod. Al den tale om blod synes dem uæstetisk, - ja ligefrem frastødende. Og sandt er det, at forkyndelsen af Jesu stedfortrædende død kan udmales på en måde, der både er forkert og utiltalende, når forkynderen synes at have sig selv som fokus i stedet for Jesus. Men at nogen bruger evangeliet til at fremme egen ære eller anseelse ændrer ikke ved det forhold, at Jesu Kristi, Guds Søns blod renser fra al synd og uretfærdighed, og at det alene er grundlaget for vor frelse og dermed for samværet med Jesus og alle de hellige – både her i tiden på jorden og i evigheden i Himlen. Og det er kun dem, som har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod, der skal stå for Guds trone og tjene ham dag og nat i hans tempel.

Det fører over i det næste kendetegn. De, som har guds frygts skin fremfører gerne, at vi ikke kan vide noget om, hvad der er på den anden side af døden. Det medfører, at sange med omkvæd som "Han skal åbne perleporten," for dem bliver en form for ubehagelig sjæleskvulp, som man ikke bryder sig om og derfor heller ikke hverken vil eller kan deltage i. Og sandt er det også her, at der på mange måder er og bliver øvet vold på mennesker, når der i Guds navn oppiskes stemninger og følelser, der ikke er andet end sjælelige oplevelser på bekostning af sandheden. Og selv der, hvor det drejer sig om fine sjælelige oplevelser, - for dem findes der også mange af – gode og positive, så er det alligevel forførelse, når den sjælelige oplevelse træder i stedet for den åndelige rigdom, som Gud giver ved Helligånden.

Påstanden om, at vi ikke ved noget om evigheden, er i øvrigt ikke sand. Beviset er, at Jesus er opstået fra de døde og er gået ind i den himmelske hellighed for at gøre en plads rede for alle dem, der tror på hans navn. Hvor skønt og hvor ovenud herligt, der er i Himlen, ved vi selvfølgelig ikke, for vi kan ikke rumme det, og derfor er den himmelske herlighed kun givet os i billeder. Men det gør hverken Himlen eller fortabelsen mindre virkelig.

Et tredje kendetegn på dem, der har guds frygts skin, er en tilsyneladende mangel på forfærdelse over fortabelsen, fordi man ikke tror, at fortabelsen eksisterer, for, som det siges: "Det ved vi jo ikke noget om!" Det til trods deltager man gerne i bibelkredse og konferencer for at drøfte og fordybe sig i bibelske og teologiske emner uden at se, i hvilket omfang Guds ord taler om fortabelsen.

En fjerde iagttagelse: Man ser ofte, at de samme personers børn vælger et liv uden kristendom eller alene med et kulturelt skin af kristendom. Forældrene ved godt, at det er en "uheldig" udvikling, og når de taler om deres kære, kommer der

ofte en bemærkning om, at børnene har givet udtryk for en slags tro på Gud, eller at de vist en gang imellem har været i kirke. Det ligner et forsvar i forlængelse af en dårlig samvittighed på deres børns vegne. Men heller ikke mere. Grundlæggende er deres børns valg for dem blot noget kulturelt i lighed med så mange andre valg, de skal træffe. For de tror ikke på, at evigheden indebærer en frelse eller fortabelse for hvert enkelt menneske. Og man tror slet ikke på bibelens beskrivelse af Himlen som bolig for alle de frelste og fortabelsen som det pinested, hvor alle de fortabte skal tilbringe evigheden. For, som de siger: "Det ved vi jo ikke noget om!"

Hvis de samme mennesker ved Åndens åbenbaring vidste, at deres børn var på vej mod fortabelse, så ville deres højeste og eneste mål være, at føre dem til Jesus, så de får del i den frelsende tro på hans navn. Men man opfatter ikke kristendommen og Guds frelse ved tro på Jesus som noget absolut og den eneste vej til salighed. Det synes snarere, som om kristendom er noget man kan være på forskelligt niveau, afhængig af ens øvrige kulturelle og kirkelige tilhørsforhold. I stedet for at forkynde sandheden om Jesus som verdens Frelser og Herre, så accepteres børnenes eller naboens valg stiltiende, uden at det afstedkommer væsentlig sorg eller bekymring. Man fralægger sig ansvaret uden at forstå, at netop det ansvar skal hver enkelt gøre regnskab for på dommens dag.

I forbindelse hermed skriver Øjvind Andersen i andagtsbogen "Ved kilden" i stykket til den 4. november:

"Tænk hvis vi sagde: Her i verden kan du elske dig selv, men når du dør, begynder du at elske Jesus. Her i verden kan du være optaget af alt, hvad der angår dig selv, men når du dør, bliver du indstillet på Guds rige. Her i verden kan du hade de kristne og føle dem som en plage, men når du dør, passer du ind blandt dem i det fuldkomne Gudsrige. - Enhver kan indse, at en sådan tale er falsk."

Og i sit andet brev til Timotheus skriver Paulus, at i de sidste dage skal der komme hårde tider, hvorefter han opremser, hvordan menneskene vil blive, og han sammenfatter sin beskrivelse med ordene: "De vil elske nydelser højere end Gud; i det ydre har de gudsfrygt, men de fornægter dens kraft." Og til Timotheus siger han: "Hold dig fra dem!"

Hvem er det Paulus taler om? – Det er dem, som kalder sig kristne uden at være det.

Og hvem er det, der skal holde sig fra dem? – Det er de sande kristne, der en genfødt af en uforgængelig sæd, Guds levende og blivende ord.

* * *

Til dig og mig som Gud i sin nåde har genfødt til et liv i troen på Jesus:

Hvordan bevares vi fra bedre viden, hovmod og farisæisme, for det ligger så snub-lende nær for alle Guds børn?

Hvordan bliver vi selv bevaret for himlen?

Hvordan giver vi evangeliet videre til vore kære og vore naboer, så de når målet i Himlen?

Der er dybest set kun ét svar, det som Jesus forkyndte: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives dig i tilgift."